

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. Ch.**
bytem P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 11. 2017 č.j. MPSV-2017/239233-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu, kontaktního pracoviště Praha 3 (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 5. 2017 č.j. 27488/2017/AAC, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše příspěvku na péči a bylo rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v odůvodnění použil již neplatná ustanovení citovaných obecně platných předpisů. Dále žalobce uvedl, že se domáhá nápravy, tj.

výplaty příspěvku na péči v nejvyšší možné míře. Žalobce podotkl, že je imobilní, upoutaný na vozík, trvale potřebuje pomoc druhé osoby.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, setrval na svých právních závěrech a navrhl zamítnout žalobu.
4. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 1. 2017 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žalobcová žádost o změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Konkrétně žalobce požádal o navýšení příspěvku na péči z původních 880 Kč (stupeň I – lehká závislost) na 4.400 Kč (stupeň II – středně těžká závislost). Žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav se rapidně zhoršil a že je upoután na invalidní vozík. Předchozí návrh žalobce na zvýšení příspěvku na péči byl zamítnut rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 2. 9. 2015 č.j. 8040/2015/MKR; odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2016 č.j. MPSV-2016-5858-921 – v tomto rozhodnutí žalovaný vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, jež posuzovala zdravotní stav žalobce dne 11. 11. 2015. U žalobce v nyní posuzované věci dne 21. 2. 2017 proběhlo sociální šetření, v rámci něhož správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce je upoután na invalidní vozík; s přidržováním a s pomocí pečující je schopen ujít maximálně 20 metrů; není schopen si zajišťovat jídlo během dne, přichystat oblečení a kompletně se obléknout, vykonat bez pomoci tělesnou hygienu; dále vyžaduje pomoc i při výkonu fyziologické potřeby či při podávání léků, jelikož má často silné bolesti. Žalobce vyžaduje pomoc druhé osoby. Okresní správa sociálního zabezpečení Znojmo zpracovala dne 11. 4. 2017 posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby zn. LPS/2017/631-ZN_CSSZ. Zde je uvedeno, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. 55letý posuzovaný s chronickou žilní insuficiencí s defekty na obou stranách bérců v oblasti vnitřních kotníků s prosáknutím bérců typu lymfedému s pseudoklaudikacemi do 150 m při výrazné bolestivosti se pohybuje se 2 francouzskými holemi. Ošetřující lékař neustále zdůrazňuje souvislost stavu s iatrogenním poleptáním 2008, ale žalobce měl žilní insuficienci s defekty již dlouho před tímto postižením, které stav trofiky jistě zhoršilo, ale není jedinou příčinou potíží. Kožní defekty se hojí pomalu, přechodně zhojeny, opět otevřeny, dle neurologického vyšetření z ledna 2017 stav hodnocen jako sekundární neuropatický syndrom DKK, v objektivním nálezu zhoršená hybnost prstů a kotníku oboustranně, posuzovaný chodí se 2 francouzskými holemi nebo na delší vzdálenosti na invalidním

vozíku lépe, tedy nadále spíše pro komfort pohybu. Ulcerace jsou nad levým vnitřním kotníkem obou DKK, i přes bolestivost defektů nejde o ztrátu opěrné funkce DKK, o těžkou parezu či plegii, omezená hybnost hlezen oboustranně pro bolestivost, hybnost HKK není zpochybněna, psychicky je posuzovaný zcela v normě, vidí s korekcí do blízka, slyší. Nedošlo ke změně stavu od posledního posouzení Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí z listopadu 2015. V posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo je dále odkázáno na závěry sociálního šetření ze dne 21. 2. 2017 se závěrem, že žalobce nadále v rámci schopností zvládat základní životní potřeby potřebuje pomoc při 3 životních potřebách (závislost 1. stupně): mobilita, osobní aktivity, péče o domácnost. V tomto posudku je uveden výrok a odůvodnění: Jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále též „zákon o sociálních službách“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost); z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 5. 2017 č.j. 27488/2017/AAC byl zamítnut návrh žalobce na změnu výše příspěvku na péči a bylo rozhodnuto příspěvek na péči poskytovat v původní výši 880 Kč měsíčně. Správní orgán I. stupně odkázal na závěry shora poukazovaného sociálního šetření u žalobce ze dne 21. 2. 2017 i posudku o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo ze dne 11. 4. 2017 a uvedl, že posoudil formální náležitosti posudku a jeho logické souvislosti, načež konstatoval, že ve věci neexistují důvodné pochybnosti, a tudíž považuje posudek zdravotního stavu vypracovaný lékařskou posudkovou službou za úplný, objektivní a přesvědčivý.

7. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání ze dne 16. 6. 2017, v němž namítl, že trvá na svém původním požadavku, jeho zdravotní stav se nelepší, ale naopak se stále zhoršuje, je upoután trvale na invalidní vozík. V rámci odvolacího řízení Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudková komise“) zpracovala posudek č.j. 2017/2704-PH. K jednání posudkové komise byl pozván žalobce, jednání byl přítomen a byl přeshetřen odbornou lékařkou oboru interního lékařství. Posudková komise ve svém posudku mimo jiné uvedla, že u žalobce v srpnu 2009 došlo k iatrogennímu poleptání bérců obou končetin; jak svědčí opakovaná vyšetření, defekt LDK se uzavřel novou pokožkou, dokládá zpráva praktického ošetřujícího lékaře z října 2017. Na pravé dolní končetině defekt o velikosti asi 4,5 x 3 cm, druhý o velikosti asi 3 x 2 cm s přetrvávající sekrecí. Hojení probíhá zdlouhavě, ale s efektem, za konzervativní a externí léčby (masti, zásypy, převazy 2 – 3 x týdně). Přetrvává fyzické omezení, a to i pro bolestivý vertebrogenní algický syndrom v úseku bederní páteře. V září 2017 blok LS páteře a bolestivá sakroiliakální skloubení, ošetřena obstrukcí. RTG vyšetření svědčí pro tvar a výšku obratlových těl přiměřenou, počínající známky deformační spondylozy. K jednání žalobce přijíždí na mechanickém vozíku, pro dobrou svalovou sílu horních končetin je schopen se přemístit na vyšetřovací lehátko. Po stránce kardiopulmonální je kompenzován. Na dolních končetinách čisté převazy pod kolena, které nebyly rozbaleny (není možná adekvátní náhrada převazu). Limitace při pohybu v exteriéru byla zohledněna v nezvládané životní potřebě mobilita. Orientovaný je všemi směry správně, komunikace není limitována (aktivní řidič, upravené nožní řízení). Při chůzi

v interiéru využívá oporu holí, nábytku a je zachována schopnost použít pomůcky a facilitátory. Nebyla zjištěna ošetřujícím lékařem doporučená speciální stravovací opatření. Při zachovaných duševních, tělesných a smyslových schopnostech se nejednalo o závislost na pečující osobě při manipulaci s oblečením, tělesné hygieně, výkonu fyziologické potřeby. Lékařská doporučení byl schopen dodržovat. Dopomoc byla nezbytná při zajištění společenského styku a výkonu osobních aktivit, dále při zajištění chodu domácnosti. Posudková komise prostudovala též lékařské nálezy doložené při jednání jako doplnění informací o zdravotním stavu. Nebyly objektivizovány nové posudkově rozhodné skutečnosti, které by odůvodnily změnu posudkového závěru. S ohledem na zjištěný zdravotní stav, se zohledněním zjištění sociálního šetření, dospěla posudková komise k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí doložený zdravotní stav odpovídal a posuzovaný muž z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžadoval každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nebyl schopen zvládat v přijatelném standardu životní potřeby uvedené pod písm. a) mobilita, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Nebylo posudkově medicínsky důvodné hodnocení dalších životních potřeb jako nezvládané, a to v přijatelném standardu za využití pomůcek a facilitátorů. K datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost). Posudková komise se ve svém závěru neliší od závěru lékařky okresní správy sociálního zabezpečení. Platnost posudku (do 30. 9. 2021) byla stanovena očekávaným zlepšením zdravotního stavu.

8. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 11. 2017 č.j. MPSV-2017/239233-911 bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalovaný odkázal zejména na posudek posudkové komise a uzavřel, že posudek byl zpracován posudkovou komisí v řádném složení, za účasti posudkové lékařky a dále lékařky specialistiky (internistky) podle povahy zdravotních potíží, po studiu lékařských nálezů doložených při jednání posudkové komise. Pro zajištění co nejobjektivnějšího posouzení byl žalobce pozván k jednání posudkové komise, kde byl jeho zdravotní stav přešetřen odbornou internistkou; námitky uvedené v odvolání a vyjádření žalobce posudková komise vyhodnotila ve vztahu ke zjištěnému zdravotnímu stavu a při vypracování posudku vycházela taktéž z výsledku provedeného sociálního šetření. Posudek ze dne 9. 10. 2017 dle žalovaného obsahuje posudkový závěr, ze kterého vyplývá posouzení zdravotního stavu žalobce se zřetelem k jeho schopnosti zvládat vymezené základní životní potřeby.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby.
11. V § 9 zákona o sociálních službách je stanoveno:
„(1) Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f)

tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

(2) Schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. h) se hodnotí ve vztahu ke

konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem.

(3) Schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. j) se nehodnotí u osob do 18 let

věku.

(4) Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřiblíží k pomoci,

dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

(5) Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi

poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat

základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných

potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní

potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.

(6) Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí

právní předpis. “

12. Jednotlivé schopnosti zvládat základní životní potřeby jsou konkretizovány v příloze 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

13. Při rozhodování o příspěvku na péči je zásadním a rozhodujícím důkazem posudek závislosti osoby. Na posudek závislosti osoby na péči je podle konstantní judikatury třeba nahlížet jako na kterýkoliv jiný důkazní prostředek, neboť se sice jedná o tzv. „povinný důkaz“, nikoliv však o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Z toho důvodu není správnost posudku presumována, posudek proto podléhá hodnocení správního orgánu a nemůže být bez dalšího převzat jako pravdivý. Při rozhodování ve věci příspěvku však správní orgán neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 3 Ads 77/2009–59; či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009–104). Při hodnocení posudku je proto podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009–53, stěžejní, že „posudková komise MPSV je při posuzování stupně závislosti [...] povinna vycházet ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující

důkaz je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. To v posuzované věci platí především pro řízení před žalovaným správním orgánem, jako orgánem odvolacím, pro jehož řízení a rozhodnutí byl posudek vyžádán. Obdobně je pak třeba posuzovat požadavky na tento posudek kladené v případném soudním přezkumném řízení.“

14. Soud zdůrazňuje, že není oprávněn provést věcný přezkum posudku posudkové komise, jelikož na to jeho odbornost nestačí, může se ale zabývat jeho objektivitou, přesvědčivostí a formální korektností. Obdobný názor zaujal i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013 č.j. 3 Ads 8/2013 – 29: „*Při přezkumu ovšem soud nemůže posuzovat věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, ale posudek může hodnotit co do přesvědčivosti, objektivnosti a úplnosti v něm obsažených informací.*“
15. V nyní projednávané věci jak posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo, tak i posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí dospěly k závěru, že žalobce nebyl schopen zvládat v přijatelném standardu tři životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 písm. a), i) a j) zákona o sociálních službách (mobilita, osobní aktivity, péče o domácnost). Závěry posudkové komise jsou pak dle zdejšího soudu úplné, přesvědčivé a objektivní. Posudková komise vycházela jak z nálezu žalobcova ošetřujícího lékaře, tak i z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb žalobce, jakož i z výsledku vlastního vyšetření. Na vypracování posudku se kromě posudkové lékařky podílela další odborná lékařka – internistka, tedy lékařka z oboru nemoci, která je dominantní v nepříznivém zdravotním stavu žalobce. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby, je zřejmé, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách.
16. Z uvedených důvodů správní orgány nepochybily, jestliže uzavřely, že žalobci i nadále náleží příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. Na těchto závěrech nemění ničeho ani žalobcova námitka, že je imobilní, upoutaný na vozík a trvale potřebuje pomoc druhé osoby. Těmito okolnostmi se Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (jakož i posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo) řádně zabývala, přičemž tyto skutečnosti byly adekvátně zohledněny v řízení před správními orgány. I přes tyto skutečnosti správní orgány dospěly ke správnému závěru, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři základní životní potřeby, protože se jedná o osobu dle § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách.
17. Pokud jde o žalobcovu obecnou námitku, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí použil již neplatná ustanovení citovaných obecně platných předpisů, ani této námitce soud nemohl přisvědčit. Veškerá žalovaným odkazovaná ustanovení právních předpisů (zejména zákona o sociálních službách, správního řádu a vyhlášky č. 505/2006 Sb.) byla aktuální a platná i účinná jak v době zahájení správního řízení, tak i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud podotýká, že žalobce ve své žalobě

nespecifikoval, které konkrétní ustanovení, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal, má být již neplatné.

18. Soud celou věc posuzoval podle skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování žalovaného, tedy v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Zhoršil-li se žalobcův zdravotní stav po vydání napadeného rozhodnutí, může na předepsaném tiskopisu podat novou žádost o změnu výše již přiznaného příspěvku podle § 23 odst. 4 zákona o sociálních službách.
19. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s., neboť žalobce ve věci nebyl úspěšný a žalovanému v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2018

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.

